

ODYSSEÆ HOMERICÆ SECUNDA RHAPSODIA,
GRÆCE ET SVETHICE.

Q U A M ,

VENIA AMPLISS. FACULT. PHILOS. ABOËNS.

PUBLICO EXAMINI MODESTE SUBJICIUNT

AXELIUS GABRIEL SJÖSTRÖM,
Litteraturæ Græcæ Docens, ad Bibl. Acad. Amanuensis E. O.

ET

JOHANNES FORSMAN,
Ostrobohn.

In Auditorio Jurid. die XIV Junii MDCCXX.

b. p. m. confvetis.

P. III.

A B O Æ , typis Frenckellianis.

12.

177. ГИДРОГЕОХИМИЧЕСКИЙ МАСТЕР

2. ГИДРОГЕОХИМИЧЕСКАЯ

ГИДРОГЕОХИМИЧЕСКАЯ

ГИДРОГЕОХИМИЧЕСКАЯ МАСТЕРСТВО

Honom Telemachos då, den förståndige, svarte och sade:
 Ej Eurymachos du, du stårliga friarekvara,
 210 Mer om detta jag beder, ej mer jag talar om detta,
 Ty ren veta deraf både gudar och alla Achaeier.
 Men mig gifven ett ilande skepp, samt tjugu kamrater,
 Som fullborda en resa med mig både bitåt och ditåt.
 Ty till Sparta jag ställer min våg, och det sandiga Pylos,
 215 Frågande efter min fars, den lange fördröjandes, hemkomst,
 Om bland de dödliga en mig bådar den, eller ifrån Zeus
 Ryktet jag hörer, som mest medbringar åt menskorna åra.
 Spörjer jag då om min far, att han lefver och kommer tillbaka,
 Sannerlig vill jag, ebur och qvald, utbärda ett år ån;
 220 Om deremot jag förnimmer hans död, och att mer han ej lefver,
 Då vill jag vänta igen till den älskade fädernejorden.

Tὸν δὲ αὐτὸν Τελέμαχος πεπνυμένος αὐτὸν ἥδα
 Εὐεύμαχον, ἵδε καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνησῆγες ἀγανοί,
 210 Ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίτσομεν, οὐδὲ ἀγορεύω.
 Ἡδη γὰρ τά γ' ἴσται· Θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 'Αλλ' ἀγε μοι δότε νῆσον θοὴν καὶ εἴκοσι ἑταῖρους,
 Οἵ κέ μοι ἐνθα καὶ ἐνθα διαπερήσσωσι κέλευθον.
 Εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 215 Νόσον πευσόμενος πατέρος διὸν οἰχομένοιο,
 Ἡν τις μοι εἴπῃσι βρεστῶν, ἢ δέσταν ἀκούσω
 'Επ Διὸς, ἢτε μάλιστα Φέρετε κλέος αὐνθρώποισι.
 Εἰ μὲν καν πατέρος Βίοτον καὶ νόσον ἀκούσω,
 Ἡτ' αὖ, τρυχόμενός περ, ἔτι τλασθήν ἐνιαυτόν.
 220 Εἰ δέ κε τεθεῶτος σέκούσω, μηδὲ ἔτ' ἔοντος,
 Νοσήσας δὲ πετα φίλην ἐς πατέρδα γαῖαν.

*Der uppkästa åt honom en värd, der fira hans likfärd
Ståtligén, så som det böfves, och sen bortgifta min moder.*

Når sålunda ban talt, ban satte sig ned; och då uppsteg

225 *Mentor, en redelig vän till den klanderfrie Odysseus,
Honom ban uppdrog bela sitt bus, då ban reste på skeppen,
Att åtlyda den gamle, och allt orubbadt bevara.*

Han förståndig och god tilltalade dessa, och sade:

Hören mig nu, Itbakenser, ebvad jag månde er säga!

230 *Mild, välmenande, bjertelig mer ej vare en enda
Skepterbårande Kung, ej mer råattrådig i sinnet;
Men ståds vare ban bård, ståds oråtrådigt ban handle;
Ty ej fins ju en enda, som mins gudlike Odysseus,
Bland det folk, ban styrde, en far mot alla i mildhet.*

235 *Dock jag de trottiga friarne ej afundas det minsta,*

*Σῆμα τέ οἱ χεύσω, καὶ ἐπὶ κτέρεσσι κτερεῖξω
Πολλὰ μάλ', δοσσιν ἔσκει καὶ ἀνέρι μητέρες δῶσω.*

"Ητοι δύ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρε' ἔγετο τοῖσι δ' αὐτένη

225 *Μέντωρ, ὃς ἐρεῖ 'Οδυσσῆος ἀμύμανος ἦν ἑταῖρος,
Καὶ οἱ ἵων ἐν νησσὶν ἐπέτρεπεν οἴκον ἀπαυτας,
Πειθεόθαι τε γέροντι, καὶ ἔμπεδε πάντα φυλάσσειν
"Ος σφιν ἐνφρενέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε-*

Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, δέ, ττι κεν εἴπω.

230 *Μῆτις ἔτι πρόφρεων, ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔξατ
Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδὼς,
"Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη, καὶ αἰσυλα φέζοι
"Ως οὔτις μέμνηται 'Οδυσσῆος Θείοιο
Λαων. οἴσιν ἀναστε, πατήρ δέ ὡς ἥπιος ἦν.*

235 *"Άλλ' ήτοι μητῆρας ἀγήρογες οὔτι μεγαλέω*

Att de be å väldsgerningar bär, argfinta i själen;
 Ty de sätta sitt busvud på spel. förtärande väldsam
 Hela Odysseus' bus, ej menande mer att han kommer;
 Nu på det öfriga folk jag barmas, emedan I alla
 240 Sitten så stumma, och icke med ord ens söken att tygla
 Friarne, få till tal mot eder, som ären så många.

Honom Euenors son Leiokritos svarte och sade:
 Hvad bar du sagt, förderflige man, däraktige Mentor,
 Manande dessa, att oss nedtysta? Förviso det svutit åv,
 245 Att vid ett gästbud strida emot flertaliga männer.
 Ja, om ockjå Odysseus sjelf, Itbakensern, igenländ,
 Friarnes ståtliga hop, bespisande sig i hans boning,
 I sitt sinne beslöte, att ur matsalen förjaga,
 Säkert gemålen, den trånande, då ej gladdes åt hjälten

"Ἐρδειν ἔργα Βίαια, μανοδραφίησι νόοιο.
 Σφαὶς γὰς παρθέμενοι κεφαλᾶς, κατέδουσι Βιαῖως
 Οἴκον Ὀδυσσῆος, τὸν δὲ σὺν ἔτι φασὶ νέεθαι.
 Νῦν δὲ ἀλλὰ δίμω νεμοσίομαι· οἷον ἀπάντες
 240 Ἡδὲ ἀνεῳ, αὐτὰρ οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν,
 Παύργους μνησῆς κατερύκετε, πόλοι ἔοντες.

Τὸν δὲ Εὐηνορίδης Λειώνειτος αὐτῶν ηὔδα
 Μέντορ ἀταρτηὲ, Φρένεις ἡλεὲ, ποῖον ἔειπες,
 Ἡμέας ὀτρύνων καταπαυμένεν; ἀργαλέον δέ
 245 Ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσαθαι περὶ δαιτί.
 Εἶπερ γὰς καὶ Ὀδυσσεύς Ιθακῆτος αὐτὸς ἐπελθὼν,
 Δαινυμένους κατὰ δῶμας ἐν μνησῆς ἀγανοὺς
 Ἐξελάσσει μεγάροιο μενοινήῃ ἐνὶ Θυμῷ,
 Οὐ κέν οἱ κεχάροιτο γυνὴ, μάλα περ χατέουσσε,

- 250 Hemkomst; grusvligt blefve det slut, der drabbade bonom,
Om med flera han stridde; du ej tillhörigen ordat.
Men nu vålan, I männer, en bvar förfoge sig bemått;
Nog påskyndas bans resa af Mentor, utaf Halitberses,
Hvilka af ålder ren dess fars förtrognaste åro.
- 255 Dock jag menar, att länge ånnu han sitter och budskap
Väntar på Ithaka; ej fullbordar han nånsin sin resa.
Så han talte, och skilde derbos den snabba församling.
Dessé på stunden en bvar kringspriddes och vandrade hemåt,
Men till Odysseus' bus sig friarne åter begåfvo.
- 260 Och Telemachos gick till stranden af bafvet allena,
Händerna tvådde uti grå böljan, och bad till Athene:
Hör mig, gudinna, o du, som i går anlände till vårt bus,
Och mig böd på ett skepp alltöfver den mörknande fjerden,
- 265 'Ελθόντ' οὐδέ τε αὐτοῦ ἀπέκει πότμον ἐπίσποι,
Εἰ πλεόνεσσι μάχοιστο σὺ δὲ οὐ πατὰ μοῖραν ἔπειτε.
'Αλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκιδναδέ ἐπὶ ἔργος ἔκαστος.
Τούτῳ δὲ ὅτευνες Μέντωρ ὁδὸν ἥδ' Ἀλιθέρης,
Οἴ τέ οἱ ἐξ αρχῆς πατρώιοι εἰσιν ἑταῖροι.
- 270 'Αλλ', οἶω, καὶ δηθά καδήμενος, ἀγγελιάων
Πεύσεται εἰνὶ Ιθάκῃ, τελέει δὲ ὁδὸν σύποτε ταύτην.
'Ως δέ τοι ἐφώνησεν λῦσεν δὲ αὔγοεν αἰψηρέν.
Οἱ μὲν δέ τοι ἐσκιδναντο ἐπειρούσι δώματ' ἔκαστος.
Μυητῆρες δὲ αὖτα δώματ' ἵσται θείου Οδυσσος.
- 275 Τηλέμαχος δὲ απάνευθεν ιών ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
Χεῖρας νιψάμενος πολὺς ἀλός, εὔχετ' Ἀθήνη
Κλῦθι μοι, δὲ χθιζὸς θεὸς ἡλυθες ἡμέτερον δῶ,
Καὶ μὲν τῇ νήσῃ πέλευσας ἐπ' ἡρεσεδέα πόντου,

Spörjande efter min fars, den lange fördröjandes, bemkomst,
 265 Resa; i allt nu Achaiernas folk mig söker att bindra,
 Friarne mest likväl, högmodiga utöfver hófvan.

Bedjande talte han så; då nalkades bonom Athene,
 Liknande Mentor uti båd' skepnad, och äfven i stämma,
 Och tilltaland' bonom, hon sade de vingade orden:

- 270 *Var, o Telemachos, framdeles ej så seg ocb förflagslös!*
Vore i dig ingjutet din fars förträffliga mod blott,
Sådan att ord och att sak fullborda, som ban, om du vore,
Visst ej blefve din färd då ofulländad och fruktlös;
År du en åttling ej af bonom och Penelopeia,
 275 *Aldrig jag boppas, att du utför, hvad du hvälfver i sinnet.*
Ty få åro de söner försann, som likna sin fader,
Såmre åro de fleste, ocb få blott bättre än fadren.

Νόσον πευσόμενον πατέρος δῆν οἰχομένοιο,

- 265 Ἐρχεθαι τὰ δὲ πάντοι διατείθουσιν Ἀχαιοῖ,
 Μνησῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερηνορέοντες.

“Ως ἐφατ̄ εὐχόμενος σχεδόθεν δέ οἱ ἥλθετ̄ Ἀθήνη,

Μέντος εἰδομένη ἡμὲν δέμας, ἥδε καὶ αὐδῆν-

Καὶ μιν φώνησας ἔπεια πτερόεντα προσηύδαι

- 270 Τηλέμαχ̄, οὐδὲ ὅπιθεν κακὸς ἔσσεαι, οὐδὲ ἀνοήμων
 Εἰ δῆ τοι σοῦ πατέρος ἐνέτακται μένος ἦν,
 Οἶος ἐκεῖνος ἔη τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 Οὐ τοι ἔπειθ’ αὐλή ὁδὸς ἔσσεται, οὐδὲ ἀτέλεσος
 Εἰ δὲ οὐ καίνου γ’ ἔσσοι γόνος καὶ Πηγελοπεῖν,
 275 Οὐ σέ γ’ ἔπειτα ἔσληπαι τελευτήσειν, ἀ μενονᾶς.
 Παῦροι γάρ τοι παιδες ὄμοιοι πατέρι πέλονται
 Οἱ πλέονες κακοὺς παῦροι δέ τε πατέρος αἴρετοι.

Men om du framdeles ej är obetänksam och fegsint,

Och om Odysseus' rädighet ej alideles dig brister,

280 *Åger du hopp, att ännu utföra ditt vårf i en framtid.*

Låt färden skuld vara de oförståndiga männers

Rådflag! ty våttrådiga ej, ej kloka de åro.

Ej de känna det minsta sitt slut, den förskräckliga döden,
Som ren botar dem alla, att stupa tillopa på en dag.

285 *Länge ej mera du bär uppskjuta den resa du tilltänkt.*

Jag, till din fader en vän, vill sakerna ställa till våtta,
Jag ett ilande skepp utrusta, och sjelf med dig följa.

Du deremot förfoga dig hem, bland friarnes skara,
Skaffa dig reskost der, fyll allt som behöfves i kårلن,

290 *Vin i bandtagskrukorna, mjöl, som männernas märg är,*
I tättslutande budar, och jag bland folket kamrater

'Αλλ' ἐπεὶ οὐδὲ ὅπιθεν κακὸς ἔσσεαι, οὐδὲ ἀνοήμων,

Οὐδέ σε πάργχυ γε μῆτις Ὁδυσσῆος προλέλοιπεν,

280 *Ἐλπωρῇ τοι ἔπειτα τελευτῆσαι τάδε ἔργα.*

Τῷ νῦν μνησῆρων μὲν ἔσται Βουλῆν τε νόον τε

'Αφραδέων, ἐπεὶ οὐτι νούμονες, οὐδὲ δίκαιοι

Οὐδέ τι ἵσσον θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν,

'Ος δή σφιν χεδόν ἔστιν ἐπ' ἥματι πάντας ὀλέθραι.

285 *Σοὶ δὲ οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, οὐ σὺ μενονᾶς.*

Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἔγώ πατρώιός εἰμι,

'Ος τοι νῆστος θοὴν τελέω, καὶ ἀμὲν ἔφομαι αὐτός.

'Αλλὰ σὺ μὲν πρὸς δώματ' ἴων μνησῆσιν ὄμιλε,

'Οπλισσόν τ' ἡμα, καὶ ἄγγεσιν ἄρτον ἀπαντά,

290 *Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἀλφίτα, μιελὸν ἀνδρῶν,*

Δέρμασιν ἐν πυκνοῖσιν ἔγώ δέ ἀνὰ δῆμον ἑταῖρος

- Vill, frivilliga, strax bopsamla; och fartyg ju finnas
 Här rått många på Itbakas ö, både nya och gamla;
 Dig bland alla jag vill utsöka i sanning det bästa,
 295 Snart vi ruste det, skjute det ut i det rymliga havet.
 Så Atbenae, en dotter till Zeus; ej länge nu mera
 Dröjde Telemachos quar, då han hört den gudomliga röstens.
 Men han hafstade hem till sitt hus, sorgbunden i hjertat,
 Fann så trotsige friarnes hop i palatset tillsammans,
 300 Getter de flådde på gården, och gödsvin stekte de åt sig.
 Leende gick Antinoos då till Telemachos' möte,
 Hängde sig fast vid hans band, samt talade orden och sade:
 Ej, Telemachos, du bögratige, djerfve i sinnet,
 Må du ett annat ondt anståmpla med ord eller gerning!
 305 Åt du bara och drick, liksom du gjorde förut ock.

Αἴψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 Πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκη νέας ἡδὲ παλαιαῖς·
 Τάχω μέν τοι ἐγὼν ἐπιόφορας, ἥτις ἀρίστη·
 295 Ὡκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρέτι πόντῳ.
 "Ως φάτ' Ἀθηναῖη, κούζη Διός οὐδὲ αἴρει ἔτι δὴ
 Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἐπεὶ Θεοῦ ἔκλινεν αὐδῆν.
 Βῆ δὲ ἴμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετημένος ἦτορ
 Εὔρε δὲ ἄρα μνησῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν,
 300 Αἴγας ἀνεμένους, σιάλους δὲ εὖοντας ἐν αὐλῇ.
 "Αὐτίοος δὲ ιδὺς γελάσσας κιε Τηλέμαχοιο·
 "Εν τῷ ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἐπος τῷ ἐφατ', ἐκ τῷ ὀνόμαζε
 Τηλέμαχ' ὑψαγένη, μένος ἀχετε, μήτι τοι ἄλλο
 "Εν σῆθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἐπος τε,
 305 Ἄλλα μάλ' ἐδιέμεν ποκή τεθέμεν, ως τὸ πάκος περ-

Vet, att Achai rna allt förfkaffa åt dig, som beböfves,
Skepp samt valda roddare med, att du snarare kommer
Till det gudomliga Pylos, och spörjer om bärlige fadren.

Honom Telemachos då, den förståndige, svarte och sade:

310 Ej mot min vilja jag bör bland eder, Antinoos, gåsta,
I högmodige män, ej lugnt mig fågna ibland er.

År det ej nog, att ni tården förut så många och stora
Gods i mitt bus, I friare, då ännu jag var liten?

Nu, då jag redan är stor, samt börande andras förmaning,

315 Fattar den, nu då modet inom mig redan förökas,
Vill jag fresta, att er påsända förderfliga döden,
Om jag till Pylos res, eller hemma fördröjer i landet.
Dock jag res, och den färd skallej fruktlös bli som jag nämner,
Uppå ett legdt skepp; sjelf ej skepp, ej roddare egena

320 Har jag, ty eder detta bar synts långt bättre att vara.
Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοῖ,
Νῆα καὶ ἔξαλτους ἐρέτας, ἵνα Θάσσον ἵκηαι
Ἐς Πύλον ἥγαθένη, μετ' ἀγαστοῦ πατρὸς ἀκούν·

Tὸν δὲ αὖ Τηλέμαχος πεπυμένος αὐτοὺς ηὔδε·

310 'Antino', oūπως εἰνὶ ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν
Δαίνυθαί τ' αἴκοντα, καὶ εὐφραινέθαί ἔκηλον.
Ἡ οὐχ ἄλις, ὡς τοπάρχοισιν ἐκείστε ποδὰ καὶ ἐθλὰ
Κτήματ' ἐμὰ, μητῆρες, ἐγὼ δὲ ἔτι νήπιος ἦν;
Νῦν δὲ δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλιν μῆθον ἀκούων.

315 Πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι αἴξεται ἔνδοθι θυμὸς,
Περήσω, ὡς καὶ ὕμιν κακὸς ἐπὶ κῆρας ἔηλω,

'Hè Πύλονδ' ἐλθών, ή αὐτοῦ τῷδε ἐνὶ δῆμῳ.

Εἶμι μὲν, οὐδὲ αἴλιν ὁδὸς ἔσσεται, ἢν ἀγορεύω,
Ἐμπορος' οὐ γὰρ νηὸς ἐπίβολος, οὐδὲ ἐρετῶν

320 Φινομαι' ὡς νύ περ ὕμιν ἔεισατο κέρδιον εἶναι,

V. 146. Ευρυοπώς ητοι μεγαλοφθάλμος, πάρα τους ωπας,
η μεγαλοφωνος, πάρα την στα, ὁ εσι την φωνην. Hanc sumus
secuti explicationem, alia nobiscum reputantes summi epitheta
Dei: ἡψιβρέμετης, εργύδουπος, εριβρέμετης, σεροπηγεστα, αρ-
γυμερανος εct. Qui vero auguria daret, mitteretque αιετον,
τελεστατον πετενων (Il. VIII, 247), Zeus dicebatur πανομ-
φαιος: "ο πασοις μαντειας αιτιος. Οι γαρ αιδοι παντες υποφη-
ται Διος εσιν, ειτε δαιμones εινειν, ειτε αινθρωποι." EUSTATH.

V. 167. Som på det veggliga Ithaka bo — — — —
Die wir die höhn umwohnen von Ithaka. Voss. Alias die sonnige
Ithaka. Ιθακη ευδειελον ευπεριοριζον, η ευδηλον καη φανεραν,
η την ευ προς δυσι καη δειλην κειμενην, Scholia apud BARNE-
SIUM; vulgata autem non habent nisi ευ προς δειλην κειμενην,
quod quidem unicum placebit, loca consideranti Homericas:
Δειελος αψι δυαν (Il. XXI, 232), δειελον ημαρ (Od. XVII,
606), & in primis sequentes versus:

Αλλ' επι τοι ναμοι θαυματος καη μοιρας κρατοιη
Εσσεται, η ηως, η δειλης, η μεσον ημαρ. Il. XXI, 110 sq.
Quam intimis adamavit præcordiis, Ithacam, "totam illam aspe-
ram, & montuosam, & fidelem, & simplicem, & fautricem
suerum regionem," (CICERO, oratio pro Cn. Plancio) infra Al-
cinoο depingit Ulyxes (IX, 21 — 27), hæc addens:

— — — ουπι εγωγε
Ης γαιης δυναμαι γλυκερωτεον αιδο ιδεθαι.

V. 178. In animum nostrum ultro hic recurrit Trojanā
Hectoris longe præstantissimum dictum, quando ipsum Puly-
damas angarium moneret infäustum:

Nu befaller du mig bredvingade foglarnes tecken
Lyda; och dem jag aktar ej på, ej bryr jag mig om dem,
Om åt höger de gå mot morgonrodnad'n och solen,

*Om åt venster de flyga emot den mörknande quällen.
Vi åtlyde ett råd, oss gifvet af store Kronion,
Som odödliga alla beherrskar och dödliga alla.
Bäst den fogelen är: strid käckt för fädernelandet!*

Iliad. XII, 237 sqq.

Pari fere modo Drancem iratus alloquitur Turnus, in VIRGILIO.

*Capiti cane talia demens
Dardanio rebusque tuis! Æn. XI, 399 sq.*

V. 191. Och han ändock ej förmår uträätta det minsta mot dessa:
”Πηγέας δὲ εμπῆς οὐτὶ δυνητεσταί. Ita vulgati: BARNESIUS autem inter varias lectiones retulit δυνητεσταί. Atque ita habet MS unus a Th. BENTLEIO collatus. Quæ & ad sententiam posterior videtur ledio. Aptius enim, ut opinor, de Telemacho accipietur totum hoc distichon (v. 190, 191), ut sequens: Σοι δέ, γερον, sit sententiæ apodosis.” CLARKE. Eadem usi sunt lectione & Voss & WALLENBERG.

V. 196. Quibus obscurior appareat versus, quoniam de pluribus est mentio, nuptias Penelopes domi conciliaturis, animum ad ea attendant, quæ infra (XV, 16 sq) leguntur:

*Ηδη γαρ δια πατησ τε καιστυγητοι τε κελονται
Ευξυμαχω γηραθαι.*

V. 203. Schwinden soll fürder das haus durch schweigenden schmaus, und niemals
Ordnung bestehn. Voss.

Utrum vero egregius ceteroquin vir, salva auctoris sententia, vestigia hic presserit D:æ DACIER, ajentis: Eurymaque dit, & jamais les choses ne seront égales, pour dire, jamais l'ordre ne sera rétabli. Car l'ordre est désigné par l'égalité, qui fait que chacun a ce qui lui appartient, — jugicent peritores, inspesto prius EUSTATHIO: το δε, “οὐδὲ ποτε ισα εστεται,”

ατεως